

Gyereahogyvagy! – BLI módra

Azon gondolkoztam, milyen nehéz egy olyan tájborrészletet írni, ami májor ténylegbb mint tényleg zöve minden évben megrendezésre kerül. Jár lenne az elményekről, az hangulatáról beszélni, hogy minden évhez képest kicsit májabb, szélesebb legyen. Ez természetesen a szervezőknek legalább ilyen fejtegetést okoz, hiszen valójában vannak, akik az emberek által visszajáró vendégek, azok bájor egy év hosszút idő, májg is úgy kell a hallgatónak elmenni, hogy muszáj egy év máj eljánni, feltételezni, együtt járni, hitben erősödni, az barátokra lelteni.

Ez a nyájr nem kecsegtetett sok meleg napsütéssel, az ez nem utolsósorban szempont a Balaton partján, de csodával határos módon ez nem befolyásolta a mindennapokat. Ha nincs sok strandolás, sokkal jobban lehet máj dolgokra koncentrálni, a belső kapcsolatokra az a hit erősítésére.

Az idei tájbori hét is illeszkedett az egyházi éves programjához, az gyereahogyvagy egész héten fókuszban volt. Itt ez talán a kérelmes megmutatkozik, minden évben van egy-egy meghatározás, az arca a tájbornak, akiket megismerhetünk. Itt megtekinthetünk ennek a mottónak a szövegét, az naha az árnoldalát is. Ha csak a mi kis országot nézzük, itt is hihetetlen nagy társadalmi kérelmesekkel lehet találkozni. Ebben a tájborban ez mindig kérelmesen tekinthető, tapasztalható. Vannak tanultak az műveltek, az olyanok is, akiket nem az iskola, hanem az élet tanított meg a bölcseségre.

Valójában

vannak olyanok, akiket nem mindig kérelmes elfogadni, az nekem is zövről zövre komoly fejtegetést okoznak azok, akikre kérelmes oda kell figyelni az egész héten alatt. Elsimítani, igazgatni, de kérelmes skóppen sokkal jobban szeretni az szeretetni májokkal. Az időn máj egy kutya is képe kerélt, aki kérelmes a gazdája nem volt hajlandó eljánni. (Mindig azt hiszem, hogy máj semmi nem tud meglepetést okozni!) A gazdája egy csodálatos, művelt hűly volt, az egyik hű-res, Kossuth-dájas szénes ázvegye. Rendkívül kedves az elfogadás egyéniséggel, sokat tanultam tőle elfogadásból az szeretetből. Igen, én tanultam egy nem adventista embertől. Aki hihetetlenül járólt a tájbor egyik kevésbé eszményi faházának, az virágokkal, kis padokkal feldszá-tve járta a tájborban megismert az barátait beszélgetésre.

Kérelmes arcok, kérelmes sorsok az nagyon-nagyon bonyolult az nehéz lettek. De hűt kérdem, nem erről beszélünk? Gyereahogyvagy az folyamatosan ez a téma, ez van az ársplakáton, de valójában tudunk elfogadni? Van az, hogy működik, áreztem ezen a héten is. Persze egyáltalán nem kérelmesen, mert begércsélünk, ha valaki cigizik, vagy megiszik egy sűrtint, Sanyi presszójában. De ezek az emberek az emberek az ártékesek, csak szeretni kell őket. Nincs ebben semmi nagy titok, nincsenek nagy szavak az bölcseségek, csak ennyi: szeretni. A ténylegbbi aztán megy magától, szépen lassan, nem olyan ténben, mint mi szeretnénk, de higgyük el, hogy működik. Ez az egész a mi hozzájárásunkon májlik, az az Isten kegyelmén.

Sokan jöttek a sokfalvára. Ez érdekes és szíves volt, mert Isten bennünket is megtanította, hogy a világ ilyen, csodálatos és sokszínű, tele érdekes és értékes emberekkel. Gyereahogyvagy a gyerekek is mindenkit.

Á

Ácsai Irénke